

נהורא

אור העבודה הפנימית בדרך הבעש"ט הק'

<p>ימינו תחבקיני אש העבודה</p>	<p>כיצד ניתן לשמוח באמת בחג הסוכות? דבר הבעל שם טוב</p>	<p>'ולקחתם' יש ב"ה... איפה ה'ושמחתם'? שערי השפעה</p>	<p>בסוכות תשבו באמת תנו רבנן מעשה</p>	<p>חג הסוכות תשפ"ו גליון רמו</p>
---	--	---	--	---

הוקם לעי"נ הגה"צ רבי משה ב"ר יוסף צ"ל אב"ד טורדא

נהורא מעליא

דבר המערכת

רוצים לראות את האושפיזין?

ומניעות, הגם שחלק מהם צודקים [כמו משה רבינו, שהלך בכל דבר עד הסוף]. מידת הוד עומדת בצד שמאל, וכל פעם שיש סיבה קלושה לעכב את הביצוע, מיד נכנסת אל הסיבה [כמו אהרן הכהן שוויתר מעצמו למען השני], ואילו מידת ה**יסוד** עומדת באמצע ומוציאה את השפע במינון הנכון, לא מדי הרבה ולא מדי פחות [כמו יוסף הצדיק שניהל בתבונה את כלכלת מצרים]. התוצאה הסופית יורדת ל'מלכות' [הנרמז בדוד המלך].

שבעה רועים אלו - נוקשים על דלת הסוכה ומבקשים להתיישב בליבנו. אנו רק צריכים להזמין אותם ולרצות שיבקרו אצלנו בלב.

יש שמצפים לראות את אברהם אבינו יושב בסוכתם, הם מחפשים אולי יצליחו לראות את דמותו ולפחות את צילו. גדולי הדורות ולפעמים גם יהודים פשוטים זכו לראות בדמות דיוקנם של שבעה הרועים, אך לאו כל אחד זוכה, ולפעמים אמונה גדולה מראה.

ועל כן יש להתחזק שאברהם אבינו אינו הגוף הבשרי של אברהם, כי הגוף הוא רק מעיל גשמי בלבד, אבל המהות האמיתית של 'אברהם אבינו' הוא אור עצום ונשגב של אהבה להשי"ת - 'חסד לאברהם' - 'אברהם אהב'.

וכתב הדברי חיים: "ידוע (זוה"ק אמור קד.) שאבות העולם המה האושפיזין הבאים לסוכה, והנה הן אמת שבאים האבות מלובשים לתוך הסוכה, וכמבואר בספרים הקדושים ומשום הכי מזמנים להם מקום, אולם עיקר הדבר שאור קדושת עבודתם ומדתם הוא שמאיר בסוכה".

אילו נותנים לנו מן השמים רק קומץ זעיר מאוצר האהבה של אברהם אבינו, היתה נשמתינו פורצת באהבה עצומה להשי"ת עד כדי כליון הנפש, לא היינו מסוגלים לסבול את גודל האהבה.

והאור הזה שורה אצלנו בסוכה, אור של אהבה, אור של חסד, שהוא עצם מהותו של אברהם אבינו המתגלה בסוכה הפרטית שלנו. אלא שאנו צריכים להזמין אותו, לקדם אותו, ולקבל אותו בברכה. ואם מכינים לו מקום - על ידי שפותחים את הלב ומכשירים מקום ראוי לקבל את האהבה הזאת - מיד מגיעים האושפיזין ומתיישבים בה. מעובד על פי "אש המועדים" - סוכות

כל אחד יש לו בלב 'שבעה אורחים'.

לפעמים מגיעה אליו השמחה, לפעמים מקנן אצלו הפחד, לפעמים מתיישבת לו בלב התפעלות מיופי, לפעמים מגיע 'אורח' בדמות יצר הנצחון שהתנחל אצלו בלב, וכך הוא זוכה לביקורים תכופים של 'אורחים' נכבדים, המתיישבים אצלו בלב מדי כמה רגעים. לפעמים הם מוזמנים ולפעמים פורצים בכח.

הסוכה שלנו - מסמלת את הלב, ואנו צריכים להשכין בה 'אורחים' [אושפיזין] בארמית], אבל הפעם מסוג שונה. אורחים קדושים, רגשות נעלים, המייצגים את שבעת רועי ישראל, אשר כל אחד מהם הצטיין במידה אחרת, כי יש רק שבעה רגשות בתוך הלב, הפועלים אצלנו ללא הפסק, ורק באם 'מזמינים' מראש את האורחים הקדושים, ומכריזים בקרבינו: "עכשיו אני רוצה להשכין בתוכי שמחה, יראה, או רגש אחר, מצד הקדושה", אנו מפנים מקום בשבילם, והם אכן מורגשים בתוך הלב.

שהרי, כאשר אדם מתכנן לעשות משהו, יש כמה שלבים מאז הרגע הראשון בו עולה הרעיון במוחו, עד לשלב הביצוע למעשה.

בתוך הלב יש כמו 'משקל מאזנים' הנוטה לימין ולשמאל, כאשר צד ימין מבקש להתפשט בלי גבולות, ומנגד עומד צד שמאל ומנסה לעצור את הפעילות. כך יוצא מביניהם משהו מאוזן, באמצע.

בהתחלה פועלת אצלו מידת ה**חסד** העומדת בצד ימין ומבקשת להרחיב את הרעיון בהתפשטות מוחלטת [כמו אברהם אבינו, איש החסד]. אך מידת ה**גבורה** שעומדת בקו שמאל מפחדת להתפשט ובוחרת להצטמצם לגמרי [כמו יצחק אבינו - פחד יצחק]. באמצע עומדת מידת ה**תפארת** ומכרעת באופן מאוזן, לא להתרחב לגמרי ולא לעצור לגמרי, אלא משהו באמצע שיהא לתפארת הענין [כמו יעקב אבינו שמייצג את האיזון].

לאחר שהוחלט בשלוש מידות 'חסד, גבורה, תפארת' לגבי גודל הרעיון, מגיע שלב הביצוע, ואז מתחדש דיון נוסף לגבי הביצוע למעשה: מידת ה**נצח** עומדת בקו ימין וממליצה לבצע את ההחלטה למרות שיש קשיים

ושמחתם לפני ה'!!!

ממתינים עלינו ימים של שמחה, בהם אנו שמחים על כך שהקב"ה קיבל אותנו ובחר בנו, ואף 'הביאני המלך חדריו'. הקב"ה הזמין אותנו אליו, לארמון תפארתו - בדמות הסוכה הקדושה, אליה אנו נכנסים בסילודין, כאילו עולים לפני ולפנים עד לדרגות גבוהות ונוראות של גילוי אלוהי, בטחון, שמחה, ואחדות ה'.

יש סוכה פשוטה - של ארבע דפנות וסכך, עם אכילה ושינה גשמיים, ויש סוכה גבוהה, אלוהית, אשר כולה שמות הקדושים, ואנו מוסבים תחת כנפי השכינה, בצילא דמהימנותא.

ההבדל הוא - האם למדו ספרי חסידות לפני חג הסוכות או לא.

ובשביל זה באנו בגליון זה - להאיר את החג, להטעים ממעיינות החסידות

וכן אנשי בשורה אנחנו

לקראת שבת בראשית יצא לאור בע"ה כרך הראשון מהסדרה החדשה "אש הפרשה" על סדר בראשית

וכן יתקיים אחר סוכות יום עיון "שערי השפעה" לבקשת מאות אברכים ומשפיעים שרוצים לעשות את עבודת הקודש ביתר שאת וביתר עוז ולקבל את הכלים הנכונים איך לחבר את הדור הצעיר לעבודת השם מתוך חיבור אמיתי

ראה פרטים בעלון

א פרייליכע לעכטיגע יו"ט
ידידכם ישעי' יצחק פריעדמאן

ברכות והודאות
שלוחה בזה אל מע"כ
ידידנו היקר הנגיד הנכבד
הרב **יהודה שרייבר** שליט"א
על נדבת ליבו הטוב לרגל חג הסוכות
להשקות צמאי חסידך באור הבעש"ט זי"ע
זכות הרבים יעמוד לו להתברך
בכל מילי דמיטב

בסוכות תשובו באמת

הרוח הקרירה של הלילה, לא הצליחה לכבות את האש שיקדה בלבבות פנימה. הן זה עתה הסתיימה תפילת ליל יום טוב ראשון של חג, וכל אחד ממנה ברגש אל סוכתו, לחסות בצל האימא עילאה, השכינה הקדושה, המחבקת את בניה באהבה.

וכמו שאר צדיקי עולם, שהיו נכנסים אל הסוכה בהתלהבות עילאית, עמד גם הרה"ק רבי **יצחק מויעלפאלי** זי"ע על פתחה של הסוכה הקדושה, סוכה שהיא גבוהה ונשגבה, ובדיבורים נרגשים עורר את כל הנלווים אליו, שיכינו את לבבם היטב בטרם יכנסו להסתופף תחת כנפיה הטהורות של צלא דמהימנותא, צלא דקוב"ה.

בין הדברים הביא בשם זקנו הרה"ק רבי **שלמה זלמן מויעלפאלי** זי"ע, כי מי שאינו שב בתשובה טרם יכנס אל הסוכה, הרי זה כאילו לא ישב כלל בסוכה, אלא על התנור שבתוך הבית.

והיה רבי שלמה זלמן מבאר את דבריו על פי מעשה שהיה בהיכלו של **הרבי הקדוש מלובלין** זי"ע - 'החזרה'.

בימיו של החזרה, נכפה על יהודי העיר לובלין מנהג משונה. 'ראש הקהל', שהיה נמנה על המתנגדים לדרך החסידות, לא היתה דעתו סובלת את הכבוד שכיבדו כולם את הצדיק, ושכלל הבריתות שהתקיימו בעיר כיבדו את הרבי בסנדקאות, ולא אותן. ומאחר ושלט בכוח הזרוע על הקהילה ועל תקנותיה, עמד והתקין אפוא תקנה נחרצת, שהסנדקאות תתחלק לפי סדר החדשים, בחודש אחד יהיה הרבי הסנדק, ואילו בחודש שלאחריו יהיה הוא - ראש הקהל - הסנדק, וחזר חלילה...

והי היום והנה נולד בשעה טובה בן לזוגנו, אחד ממקורביו של הרבי, אלא שיום הברית חל בחודש שבו היתה הסנדקאות שייכת לראש הקהל. הצטער

דבר הבעל שם טוב

כיצד ניתן לשמוח באמת בחג הסוכות?

הם ישובו יחד בהתועדות חסידית, בצילא דמהימנותא. פתח ר' יענקל ואמר: דבר ברור הוא, שאין מצוות ושמחת בחגך, על מעשה הרקידה בעלמא. תורתנו היא תורת אמת, והציווי על שמחה אמור **להתחיל מהלב** השמח בשמחת ה', ומשם ההתפשטות אל איברי הגוף, עד **שהגוף ירגיש זאת גם כן**, וישא את רגליו.

אך - בכל זאת, אין אני מצליח להשתחרר מהכבלים של **עצמי**. חושב אני על תורה ומצוות במתכונת של 'שכר'. מה ארוויח מזה, **כמה גן עדן אקבל מזה**. מרגיש אני כי עדיין שבוני אני ב'מוחין דקטנות' של ילד, שמשותף בסעודת הודאה שעורכים הוריו, אך אינו שמח עמהם באמת, ורק חולם על **ה'פעקאלע'** שיקבל בסוף המעמד. האם כך נגזר עלי? להיות תמיד כאותו ילד קטן? הלא הקב"ה הוא אבינו, 'צור ילדך'. נשמותינו חצובות מכסא כבודו, ואך טבעי הוא שנשמתו של יהודי, תעלוז ותשמח בגילוי כבודו יתברך המתגלה בימי חג הסוכות. אך אין עושים זאת? - תהה יענקל.

דבר ראשון - השיב ר' יוסל, נברך על היין, הלא אמרו 'אין שמחה אלא ביי'. לאחר ברכת 'בורא פרי הגפן' חסידית, מלאת מחשבה ורגש, המשיך ר' יוסל:

אין כלא יותר גדול לאדם, מאשר גבולותיה של הנפש עצמה, השבוייה בגבולות האפלים של הזמן

זונדל, שכן רצה שיהיה הרבי הסנדק ולא ראש הקהל, הלך אפוא וביקש מראש הקהל שיוותר, אך הוא סירב בעקשנות. בצר לו פנה אל הרבי, אך הרבי השיבו: "אם סירב ראש הקהל לבקשתך, אי אפשר לי להפר את התקנה".

"רבי!", הזדעק זונדל, "והלא זוגתי היולדת לא תרצה לתת את הילד למילה, אם ישמש ראש הקהל כסנדק ולא הרבי?".

"אם כן אפוא", השיבו הרבי, "אבוא להשתתף בברית, ואני אהיה הסנדק..."

התרגש זונדל ויצא בשמחה מן הקדוש.

והי ביום השמיני, כאשר התכנסו כל הקהל למעמד הקדוש של הברית, בבית הכנסת הגדול של לובלין, הופיע גם החזרה בהדרו, ואף ראש הקהל עמד שם. זונדל היה נבוך, הוא קיווה מאד שלא יעלה עשן באפו של ראש הקהל כשיראה שהרבי מתכבד בסנדקאות, ולא הוא.

אלא שלהפתעה שכזאת לא ציפה. משהגיע תור הסנדקאות, כיבד הגבאי את ראש הקהל ולא את הרבי. זונדל לא האמין למשמע אוזניו. "והלא הרבי הבטיח לי שיהיה הוא הסנדק", הרזה בלבבו באכזבה קשה. אך הוא נאזר בגבורה ולא אמר דבר.

משהסתיים מעמד הברית, נגש זונדל אל הרבי להתברך מפיו הקדוש, אמר לו הרבי: "דע לך שאני הייתי הסנדק, למרות שעל הכיסא ישב ראש הקהל, כסבור היה שהוא יושב על הכיסא, אבל באמת לאמיתה לא ישב אלא על התנור! הלא תראה את מלבושו העליון כי כולו מלוכלך מאבק התנור..."

נשא זונדל את עיניו והביט על ראש הקהל, והנה היה מעילו מאובק כולו. הבין זונדל כי למרות שלענין בשר היה נראה כי ראש הקהל יושב כסנדק, אולם במחשבה ובפנימיות היה הרבי הסנדק, כי היה מכון את כל הכוונות הרצויות, שראש הקהל

כלל אינו מבין בהם. ולכן התכוון הרבי כשאמר שהוא יהיה הסנדק ולא ראש הקהל.

הפטיר הרה"ק רבי שלמה זלמן ואמר: "יכול האדם לשבת בסוכה, אך אם לא הכין לבו כראוי מתוך תשובה ראויה וכוונה נכונה, הרי שאינו יושב אלא על גבי התנור..."

...

אכן מי שנכנס אל הסוכה ויושב בה מתוך אהבה ומתוך יראה, מתוך הכנה ומתוך תשובה, הוא אשר זוכה לשבת תחת כנפי הסוכה הקדושה ולא על גבי התנור המאובק. אך גם מי שעדיין לא תיקן את עצמו בשלימות, לא יאמר נושא חלילה, אלא יתחזק בכך שרצונו לשפר מעשיו ולתקן אותם ברבות הימים, וגם כך נחשב לו כאילו כבר מוכן ומזומן להיכנס אל הקדוש פנימה.

וכמאמר הרה"ק רבי **יקותיאל יהודה מסיגעט** זי"ע בספרו הקדוש 'ייטב פנים', לפרש את הכתוב (ויקרא כג, מב): "בסוכות תשובו שבעת ימים כל האזרח בישראל ישובו בסוכות", וזה לשונו הקדוש:

"...תשובו' אותיות 'ב'ושת', כי האדם בשומו אל לבו גדול קדושת הסוכה בבחינת מקיף כמבואר בספרים, ימלא בושח וכלימה על מה שעבר, אולם זאת העצה היעוצה שיקבל עליו להיטיב מעשיו מהיום והלאה, ובזה יכנס לסוכה על שם העתיד, ובפרט כי מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה (קידושין מ). וידוע כי מעשיהם של צדיקים נקרא אור, והפכו נקרא חושך כדאימא במדרש בראשית (ב"ר פ"ג ס"ח). וזה שאמר 'כל האזרח', שאומר אהיה זורח אור מהיום - ישובו בסוכות, והראה לזה - כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים, על שם שעתידין לקבל את התורה, והבין".

עפ"י: 'שיח זקנים'

הלכה ומעשה
הרה"ג ר' יודל וויינגארטן שליט"א יו"ר מכון יסוד החסידות

מאיר בנשמה השוכנת בקרבו של כל יהודי, שפע חדש של ידיעת ה', שמתגלה בעיקר בעבודת התפילה של ימים נפלאים אלו, בהלל, בקריאת התורה ובמוסף, והגילוי האלוקי לאין ערוך מאשר ביום רגיל. אכן, לא צריך לחכות... לפעמים קשה להתאפק, ומיד אחר התפילה הרגילים דורשות ריקוד מיידית תחת צילא דמהימנותא, בלי חשבונות. צא קצת מעצמך!!! קרא ר' יוסל. ראה נא מה שאומר המגיד ממעזריטש (לדבר המגיד' לסוכות): 'ערבי נחל', הוא רמז למצא שבו נמצא מחשבת האדם בימים אלו, כאשר החיות הקדושה נמשכת לאדם, ואור ה' מאיר בשכלו, עד שהשכל **'מתערבב'**, מכיון **שהאור שיוורד אליו גדול בהרבה מאשר מה שהמחשבה יכולה להשיג**. זה קורה למי שהוא מקושר אל הקב"ה, כמו שכתוב במדרש 'ערבי נחל' (ויקרא כג, מב) זה יוסף (ויקרא רבה ל ט).

נמצא, שהוא הגדול, של שפע נחל ידיעת אלוקות, זורם בימים אלו כנחל שוטף. אבל **עליך לחבר את עצמך לאותו נחל**. פשוט לחשוב על כך שיש בורא לעולם! זאת מחשבה שניתן להעמיק בה בלי סוף. תחשוב על כך שיש בורא שברא אותך, את קרוביך ואת סובביך, כל מה שאתה רואה - הכל בריאה של הקב"ה! תחיה קצת עם הקב"ה... וכשאתה חושב על הקב"ה, אתה כבר מחובר לאותו 'נחל'.

ואז - יכול להיות שבשלב מסוים, כבר לא תוכל לחשוב כל כך... כי כשהמחשבות שלך קשורות עם אלקות, הם מחוברות לאותו נחל, ואז לפתע תרגיש שאתה **יורד** הרבה מעבר למה שאתה **מבין**... לא תוכל להשאר בתוך עצמך, וישא יעקב את רגליו...

ימינו תחבוקני

חג הסוכות משמש כמשקל מאזנים בין הקצה השמאלי ביותר של ראש השנה, לבין הקצה הימני ביותר המתגלה ביום הכפורים

חודש תשרי ידוע כחודש שבו שולט מזל 'מאזנים'. חודש זה בא להכריע בין שני קצוות הסותרים זה את זה, כדרך מאזנים המכריעים בין כף ימין לכף שמאל.

במה דברים אמורים?

כל אחד מכיר את הסתירה בין 'ידיעה' ל'בחירה':

מצד אחד, הרי הקב"ה ידוע מראש כל הדורות את כל מה שיעשה האדם, ולא זו בלבד, הבורא ית' הרי מחדש עולמו בכל רגע, אי אפשר לעשות שום פעולה קטנה או גדולה, אפילו הרמת אצבע, בלי שהקב"ה יחיה אותנו ויפעיל אותנו בפרטי פרטות, ואם כן, אין לנו שום בחירה ואין לנו שום כח ורצון לעשות מאומה, אלא כולנו נדמים כמו גוף הנמשך מרחוק על ידי חושים, הגוף הזה אין בו חיות, הוא מרים את ידיו, קופץ ברגליו, הכל לפי רצונו של העומד מרחוק ומושך בחושים. זהו א"כ חלק ה'ידיעה' שהקב"ה ידוע מראש על כל מעשי האדם.

מאידך, אם אכן הכל צפוי וידוע מראש, א"כ איך מענישים את האדם על עבירות שעשה, הרי אין בידו אפילו היכולת לבחור ולהחליט, ובהכרח צריך לומר שיש בידו כח ויכולת לבחור ולעשות כאוות נפשו, בבחירה חפשית, בלי שהידיעה האלוקית תכריח אותו.

ר' צדוק מלובלין כותב, שאם משהו סובר שה'ידיעה' היא הצד הנכון, ואילו ה'בחירה' היא רק 'כאילו', הרי הוא כופר באחד מעיקרי הדת שהוא השכר והעונש. ובהכרח ששני הצדדים הללו, כל אחד מהם אמת מוחלטת.

אין מסתדרים להם שני חלקים אלו אשר כל אחד סותר את רעהו?

המוח האנושי המצומצם שלנו, אכן אינו מסוגל להבין כיצד ניצבות שתי סתירות אלו זו לצד זו, אבל הקב"ה אינו מוגבל, והוא 'נושא שני הפכים כאחד', ולכן, אין לנו להתעסק יותר מדי בסתירה זו, כי זה לא יעזור לנו מאומה. הצמצום שהקב"ה הגביל את שכלנו הוא חזק ביותר, אבל האמת האמיתית, שהידיעה והבחירה - שתיהן אמת, חזקה ואיתנה יותר מכך.

והנה, בכל שנה בחודש תשרי מתחדש רצונו יתברך למלך על הבריא, אבל מכיון שאין אדם מולך על עצמו, לכן צריך להפריד את הבריא כמציאות נפרדת בפני עצמה, כמו הנסירה שנועשה בין אדם לחוה, שבתחילה היו שניהם גוף אחד, ואח"כ ניסר הקב"ה את חוה למציאות נפרדת, ואז יכול אדם הראשון להיות בעל על מציאות נפרדת שמוחץ ממנו.

יש כלל ידוע שאין האדם מלך על בניו, כי הבנים מחוברים אליו באופן טבעי, והמושג 'מלכות' הוא רק כאשר המלך מתנשא על אנשים זרים, שבחרו מצד בחירתם ורצונם להתבטל תחת המלך.

ולכן, כדי שהכוונה העליונה שנתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים תצא לפועל, צריך לעשות 'נסירה' ולהפריד בין הקב"ה לבין הבריא, כאילו הבריא והנבראים הם דברים רחוקים ונפרדים, ורק אז שייך ענין המלוכה.

נסירה זו נעשית על ידי שאנו אווזים בכל כוחנו בחלק ה'בחירה', שיש לנו בחירה חופשית לעשות כאוות נפשינו, ולכן יש לנו בחירה האם לקבל עלינו את עול מלכות המלך העליון ולקיים מצוותיו או לאו. כי בכל העולמות העליונים לא שייך ענין המלוכה, שהרי שם אין בחירה, וכולם רואים שהכל אלוקות ואת גודל רוממותו ית' עד שאין שום בחירה האם לקיים רצונו ית' ולהתבטל אליו, ורק כאן - בעולם העשיה הגשמי התחתון - הוא המקום היחיד שיש הסתר וצמצום גדול כ"כ, עד שיש 'בחירה' האם להכיר במלכות ה' והאם להתבטל אליו.

מאחר ואנו נאוזים לגמרי בחלק ה'בחירה' בעשרת ימי תשובה, לכן מתעורר עלינו 'דין', שהרי אם אכן אמת נכון הדבר שהכל נעשה על ידי בחירתנו החופשית, מדוע א"כ לא קיימנו כראוי את כל מצוותיו ית' ולא התבטלנו לגמרי לרצון השי"ת.

לאחר עשרת ימי תשובה, בהם הפרדנו את כל עשרת המידות של המלכות - היינו של הבריא ושל הנבראים התחתונים - כמציאות בפני עצמה, ונתעורר עליהם דין ו'גבורות' בבחינת 'שמאלו תחת לראשי', מגיע הזמן להמתיק את הדין, ולהעלות את המלכות למקום נעלה ונשגב - שם שולטת רק ה'ידיעה' האלוקית.

כל זה נעשה ביום הכיפורים, כאשר המלכות התחתונה מתחילה לעלות עוד ועוד, עד שמגיע לדרגות עליונות ביותר, ששם מאיר רק אור הידיעה, ומתברר שאין אנו יכולים ואין אנו מסוגלים לעשות כלום, אלא אנו כמו בובה על חוטים, 'כחומר ביד היוצר', כמו שאומרים בפיט ליל יוה"כ, ומכאן נפעלת הטהרה והמחילה, לאחר שמתברר שמעולם לא חטאנו, לא עשינו כלום ואין אנו מסוגלים לעשות כלום.

כתוצאה מכך, אנו מגיעים ביום הקדוש לדרגה של חירות מוחלטת, 'שבת שבתון', אפילו לאכול ולשתות איננו מסוגלים, כגמול עלי אמו, תלויים בבורא ית' בכל נשימה ונשימה, אין לנו חשבונות על העבר ועל העתיד, כי שום דבר לא תלוי בנו, אלא מרגישים רק את החיות הפשוטה שהקב"ה מחיה אותנו בכל רגע, ומתענגים על כך.

אימתי התגלה אור גדול וכביר זה בזמן המקדש? כאשר הכהן הגדול הוציא מפיו בקדושה ובטהרה את השם הנכבד והנורא, השם המפורש, על ידו מחיה הקב"ה עולמו בכל רגע, וכתוצאה מכך - נפלו כל השומעים בכריעה ובהשתחויה, בפישוט ידים ורגלים, בבחינת 'ביטול במציאות', לאחר שנתגלה להם שהם כמו תינוק בן יומו שאין לו אפילו כח לעמוד על רגליו בכוחות עצמו, אלא בטל ומבוטל בידיה הרחומות של אמו, וזהו ענין עליית המלכות אל 'אימא' עילאה, ומכאן נפלו כולם בהשתחויה וביטול במציאות, וכמובן, שהחטאים והעוונות נטהרו ונתבטלו לגמרי מכאן אור הידיעה שמאיר עליהם ומגלה שמעולם לא בחרו לחטוא אלא הכל היה נעלם בתוך הידיעה האלוקית, אלא שדווקא לעת כזאת, כאשר אור הידיעה נגלה בכוחו הרב, מנצלים את שעת הכושר ומתוודים על כל העוונות שעשינו, ומגלים אותם בפני האור העצום הזה, ובכך מתבטלים כולם.

בנוסף, היה הכהן הגדול נכנס בסילודין לפני ולפנים, לתוך בית קדשי הקדשים, שם התאחדו להם הידיעה והבחירה באופן נפלא, ביחוד עצום, וכפי שניתן לראות שבקדוש הקדשים התאחדו הגבול והבלתי גבול באופן שהשכל אינו מסוגל כלל להבין, שהרי 'מקום ארון אינו מן המידה', מצד אחד היה כאן ארון עם מידות מדויקות, ומצד שני, הארון לא תפס מקום כלל. גם בעזרה עצמה התגלה פלא זה, כאשר 'עומדים צפופים ומשתחווים רוחים', כי גם בעת ההשתחויה התגלה אור נאדר זה, שהשכל האנושי אינו מסוגל להבין כלל וכלל.

במוצאי יום הכיפורים יוצא קול ממרום ומכריז ואומר: שובו לכם לאהליכם. הידיעה האלוקית היא נפלאה מאוד, זה תענוג עילאי להתבטל בתוכה כמו בתוך מקוה טהרה, בביטול במציאות, אבל אנו נשלחנו לעולם כדי להמליך את הבורא, מתוך הרגשת הפירוד וממשלת ה'בחירה', ולכן, אנו חוזרים לתוך הגוף, לתוך הבחירה ולתוך הפירוד, ושם אנו צריכים להאיר מעט את אור הידיעה האלוקית.

באותה שעה מתחיל להאיר אור עצום ונפלא של 'חסדים' - גילוי אלוקי! גם בתוך המלכות עצמה - לגלות שהמציאות הגשמית כולה היא מציאות אלוקית, וגם בתוך מידות ההנהגה של הקב"ה, בבחינת 'ימינו תחבוקני', בגילוי אהבה וגילוי אלוקות בלי הסתר וצמצום.

בחג הסוכות, נעשה המיזוג והיחוד השלם בין שני הצדדים, כאשר מצד אחד אנו שמחים עם הגוף, אוכלים בתוך בית, ולא מנותקים מהעולם בביטול מוחלט כמו ביום הכיפורים, ומאידך, אין אנו אוכלים בתוך דירת קבע, אלא מתנתקים מהבית ששם מרגישים שלטון ופירוד, וכנסנים לחסות בצל השכינה, בצל אימא עילאה, ששם עלינו ביום הכיפורים.

גם בשעת הנענועים, עולים עד למקומות הגבוהים ששם מורגשת הידיעה האלוקית, וממשיכים ומורידים את הביטול האלוקי אצלנו בתוך המידות, כלשונו המאיר של ה'אור המאיר' (דרוש לסוכות): "אנו נוטלין הלולב עם מיניו, המורים כללות ז' ימי הבנין כנודע למשכיל, ומנענעים אותו הדעת כו', ומורים בעצמינו היות בחינותינו בעבודת הבורא ברוך הוא, כי אם כתינוק המוטל בחיתול אמו, לבלתי ירים יד ורגל ושום תנועות אבר, כי אם אשר תלמדנו אמו, ומתירו מחיתולו, ואם תרפנו הרי נופל לארץ וחשוב כגולם, כן אנו בני ישראל מראים בעצמינו, עם נענועי הלולב עם מיניו, אשר לכל צד שאנו פונים מכניסים לשם הדעת, לבלתי עשות שום פעולה גדולה וקטנה, מהו' קצוות שהמה בחינת אהבה ויראה והתפארות וגו', אשר באלו המדות תולה מעשה בני אדם ותחבולותם, כל ימי חייהם.

וכתב המאור ושמש: "כל מגמתנו בימי החג, בישיבת הסוכה ולולב והקפות, להמשיך פנימיות אלהותו עלינו ולהכנס מקדושה לקדושה, ולהמשיך על ידי זה החמשה חסדים שיושפע על הכנסת ישראל".

צדיקים היו עומדים שעות על גבי שעות עם הלולב ומתענגים על הקב"ה, מנענעים לכאן ומנענעים לכאן, חבוקים עם הקב"ה, 'חבוקה ודבוקה בך', בפרט כשנמצאים בתוך הסוכה, בתוך ה'ימינו תחבוקני', ואז ממשיכים את אור החסדים כאן למטה, ומעוררים בליבנו את ההרגשה שהקב"ה אוהב אותנו, הקב"ה מתענג עלינו, הקב"ה רוצה אותנו, מתדבקים לחסדים שלו, לאהבה שלו, נפשינו יוצאת בכלות הנפש אליו יתברך, ומרגישים את אהבתו המתפשטת אלינו.

וראה נא את לשון קדשו של הספה"ק יושר דברי אמת (קונטרס ב' אות כג): וצוה לנו השי"ת לקחת ד' מינים שהם הכל התעוררות התפשטות החסדים כי בכל התורה והמצות הכל כוונה אחת התעוררות אור השי"ת עלינו פעמים חסדים פעמים גבורות, רק במה נדע להתעורר התעוררות עליון זה אי אפשר לידע כי הוא בגבהי מרומים, רק השי"ת ב"ה וב"ש הוא היודע והוא הידוע והוא הדעת המצוה אותנו פעם במילולא ופעם בעובדא, פעם בזו העובדא ופעם בזו העובדא, והכל כפי שגזרה חכמתו ותבונתו אשר אין לה חקר, ולעת הזאת צונו להתעורר חסדים העליונים המאירים אחר מיתוק הדין ונעוררם במינים הגדילים על המים שהם החסדים והם ניצוצות וחיות של רוחניות שמו המתנוצץ למטה כידוע שארז"ל (ויק"ו ל ט) לולב זה הקדוש ברוך הוא אתרוג זה הקדוש ברוך הוא כו' וכן כולם ובאוחזנו אותם לשם מצות השי"ת אף על פי שכח האלהות שבכל דבר הוא בהעלם גדול מאד ומאד, אבל בלקחנו דבר מצות השי"ת באיזה חפץ שצוה והוא כדינו ובזמנו מתעורר ומתגלה הכח ההוא שבו מאד ושורה עליו הכח האלהות העליון ומתגלה בו.

ולקחתם' יש ב"ה... איפה ה'ושמחתם'?

ילד לא מרגשים ב'שער הכוונות'

כשמעיינים מעט בספרי פנימיות, מתעורר קושי גדולה. משהו לא לגמרי מתאים עם המציאות. הספרים מתארים באריכות, כיצד כל מצוה ומצוה היא צינור המשפיע אור עצום ונשגב. מי אינו מכיר את הגדרתו הנוראה של ה'תניא', שהעוסק בתורה הוא כמחבק את המלך בבגדיו, כביכול. מצות סוכות וארבעת המינים משפיעים שמחה. התפילין מקשרים את האדם לבורא יתברך בקשר עליון ונשגב, הן במזוזת הן בלב. כל אלו מקצת ממקצת, מן התיאורים המופלאים על סגולת המצוות, אורן וקדושתן.

והשאלה היא: איפה נמצא האור העצום הזה בעולם המעשה?

הלוא לפי התיאורים הנלהבים בספרי הקבלה והחסידות, היינו צריכים אחר הנות תפילין אחת להתעלות לפסגות: משיבה חד-פעמית בסוכה, בצל כנפי השכינה, היינו אמורים להגיע אולי לרוח הקודש! ואיך זה ייתכן, שאנחנו שומרים שבת קודש - אשר המעיין רק קצת בספרים קדושים יידם לראות מה מתרחש בשבת בכל העולמות - ולא מרגישים כמעט כלום??

התשובה היא, כי דווקא מפני שגב המצווה, אי אפשר לנו להרגיש כמעט השפעתה.

נתאר לעצמנו ילד בן 10 שזקוק להתעוררות. הוא 'קר' מדי, לא מתפלל בהתלהבות, לא לומד בחשק. מגיע רבו, ורוצה לנער אותו באופן חזק. מה הוא עושה? נוטל ספר 'שער הכוונות', ומתאר לפני הילד בקול חוצב להבות אש את התיקונים הנוראים הנעשים בכל תיבה מהתפילה, ואת הייחודים העליונים הגנוזים בכל אות ותג. והילד יושב ובוהה ב'עיני עגל'.

אבל... איך זה יכול להיות? איך ייתכן שדברי אלוהים חיים כאלו, זיקוקין דנורא היוצאות מבטן קדושי עליון - אינן מוצאות להן מסילה בלב הילד? וכי כל כך אטום הוא??

ממש לא, היא הנותנת! הדברים נשגבים ומופלאים מדי בשביל שכל רך של ילד צעיר מוח קטן צריך דווקא דיבורים פשוטים. סיפור יפה, משל מעניין - אלו עשויים לשבות את לבו הרך.

כן לענייננו. התורה והמצוות גבוהים ורמים כל כך, שמאירים המה את הנשמה בשמי מרומים, ומקדשים אותה בקדושה של מעלה. אבל הנפש הגשמי, מה לו ולאורות הללו? הרי המצוות נוגעות ב'תדרים', שלגוף אין בכלל קשר אליהם.

ועומק הביאור הוא: כשהאדם מקיים מצות ה', הרי הוא מבטל עצמו לאלוקים. על ידי שהאדם מתבטל לבורא, הוא נעשה מרכבה להשראת השכינה. אמנם, הנפש כולו אנוכיות. כל מהותו הוא הרגשת ה'אני', וכל רצונו הוא המימוש העצמי. משום כן, מציאות זאת של ביטול לאור האלקות, היא דבר שאינו יכול להיות בסופו.

לשתף את כוחות הנפש במצוה

מה אפוא העצה להחזיר את האור אל תוך הנפש הגשמי?

העצה היא - לשתף את כוחות הגוף והנפש בעשיית המצוה. כשאני מתלהב מהמצוה, אני רוכש קשר נפשי אליו. כי הרי לומר: "לא נבראתי אלא לשמש לקוני. אין לי שום דעות משלי, אני רק מקיים את מה שהשי"ת ציווה" - זה מנוגד לגמרי לנפש האדם. אבל להתלהב בעשיית המצוה, להתרגש ממנו - כאן אני גם מאן דאמר! פה יש כבר ביטוי לרגשות האישיים שלי. פה אני כבר מממש את האישיות שלי.

תופעה מעניינת יש.

זכינו - שיש לנו ארבעת מינים מהודרים, כמו שלא היה לאף דור. הלולים והאתרוגים שנטלו אבותינו, נראו בקושי כמו מארזי ה'כשר לברכה' שבימינו. זוכים אנו לקיים מצות "ולקחתם להם" בשיא ההידור!

אך לפסוק יש המשך: "ושמחתם לפני ה' אלוהיכם". ומשום מה נראה, שאת החלק הזה, קיימו אבותינו בהידור גדול הרבה יותר מאתנו... מה שהלוב

והאתרוג הפשוטים שלהם השפיע עליהם, אין האתרוג ה'גידול' הכי יפה משפיע עלינו. מה פשר הדבר?

התשובה היא כנ"ל. את המצוה קיימת, יפה מאוד. היא וודאי משפיע אור גדול לנשמת. אבל איפה אני במצוה? כדי שהיא תשפיע עלי באופן מורגש ומוחשי, צריך שאכניס אני בה את כוחותי שלי את ההרגשות שלי! את החיות שלי!

באחד השנים, היתה העיר צאנו נבוכה. חג הסוכות הגיע, ואין אפילו אתרוג אחד לרפואה. פני התושבים הביעו צער ודאגה, והלבבות נרתחו ברצונות וגעגועים בוערים לקיים את המצוה כהלכתה.

ישב הרה"ק ה'דברי חיים' זי"ע, וסיפר:

"ערב ראש השנה, פגשתי את השטן בכבודו ובעצמו. פניו צוהלות היו ושמחות. לשמחה מה זו עושה? סיפר לי השטן, כי השנה הוא מתכוון לפשוט ידיו באתרוגים, וכך לא ימצאו בני ישראל אפילו אתרוג אחד כשהו ולשטן ולמחנה דיליה יהיה רוחה גדולה..."

"עתה מצאתיו שוב, ופניו נפולות. מה קרה עתה? אוי - נאנח השטן - אל תשאל. השנה הזאת עוד גרועה היא משאר שנים. בשאר השנים מנענעים את הלולב והאתרוג בנחת, נו נו... זה משפיע הרבה, אבל נישט געפעהרליך. אך השנה - אוי ואבוי! אכן הצלחתי למנוע מבני העיר למצוא אתרוג כשר, אבל לא לקחתי בחשבון את מה שיקרה עקב כך. דבר בגלל חוסר ביכולת לקיים את הנטילה בפועל, גברה ההשתוקקות בלבבות, ועשו כל מה שביכולתם, ולמדו את ענייני המצוה ונתלהבו בו ביקוד אש... המכה שזה הנחית עלינו - היה קשה מאוד, הרבה יותר משאר שנים שיכלו לקיים את המצוה..."

להוסיף מעט לחלוחית!

בימים מקדם, אפילו הנענוע עצמו היה תוספת בלבד. הלוא מבואר בגמרא (פסחים ז'): 'מדאגבה נפק ביה'. אם רק הייתי מנענע מעט את קצה הלולב - זה כבר היה 'הידור מצווה' שעשיתי מהלב שלי במיוחד למען אבי שבשמים.

והיום - הכל כבר חלק מה'פרוטוקול'. עצם הנענועים, ואף סדר הנענועים; ימין שמאל, מעלה מטה. הכל הוכנס במסגרת השולחן ערוך, והפך לחלק טבעי והאוטומט מהמצוה. ממילא הפך הכל לרגילות, בבחינת "העושה תפילתו קבע".

משום כך, עלינו לחפש דרכים כיצד בכל זאת לשתף את הנפש הבהמית שלנו בנטילת לולב. להחדיר גם לו איזושהי השגה ב"אותיות שמך המיוחד, תקרב אחד לאחד", ו"בנענועי אותם תשפיע שפע עליון לנוה אפיריון..."

איך עושים זאת?

אין זו משימה קשה. כל אחד יוכל למצוא מה שמעורר אותו. ללמוד ספרי חסידות בפנימיות עניין הד' מינים, להתבונן בשמחה הגדולה שעלינו לשמוח בקיום מצוות הבורא שציוונו "ולקחתם לכם", להתרגש מכך שאוחז בידו ה'אמני קרבא' של איש ישראל נגד כוחות הטומאה.

כשעומדים בסוכה עם הארבעת מינים, מחבקים אותם ללב, משבחים את הקב"ה על הנהגתו בששה קצוות העולם, מודים על ההשפעה שקבלנו מכל הרוחות, מבקשים על העתיד, על השפע מלמעלה ומלמטה, עד שמתחיל איזה 'חבוקה וחבוקה בך'.

ואפילו במעשים היותר חיצוניים. כשמולכים את הלולב ומיניו לבית המדרש בכבוד ובחביבות, כדרך שמולכים חפצא דקדושה ולא כלאחר יד - גם זה מוסיף למצב. כדבר הזה ראינו אצל צדיקי עולם; כיצד מנשקים את האתרוג באהבה וחביבות אין קץ, כיצד מברכים 'על נטילת לולב' בהתרגשות עצומה כילד שמקבל את מתנת חייו, אפילו הניגון שמנהמים לעצמם בעת הנענועים - כל אלו הם חבליים המקשרים אותנו אל המצוה הקדושה של 'ולקחתם לכם'. וכשמכניסים בתוך המצוה את החיות והרגש שלנו - אז יש לאור דריסת רגל לנפשנו, והוא מחולל בו מהפכות.

וכאשר האור חודר פנימה ומשפיע על הגוף, אז מתממש התכלית האמתית של המצווה.

יצירת פאר נוספת מבית "אש החסידות":

כרך חדש של "אש הפרשה" יופיע אי"ה לקראת שבת בראשית עם תוספת מאמרים חדשים שלא הופיעו עד כה

רבים זוכרים את קונטרסי "אש הפרשה" - שנמכרו במקוואות מדי ערב שבת או בשאר סניפים, אלו נחטפו בשקיקה על ידי המוני בית ישראל שנהנו מדי שבת בשבתו מאור החסידות על פרשת השבוע, כאשר מדי שבוע נתלבנה סוגיא אחרת מרישא ועד גמירא, בשפה ברורה ונעימה, מבית היוצר של "אש החסידות", לאור משנתו הבהירה של מרנא אור שבעת הימים הבעש"ט הקדוש ותלמידיו, ממעינו הנובע של מורינו המשפיע הגה"צ רבי יחיאל יהושע שיינפלד שליט"א אשר ניגש אל מלאכת הקודש לאור בקשתם של צדיקי דורינו שליט"א להגיש את משנת הבעש"ט הק' לפי סוגיות הקשורות אל הפרשה.

לאחר שנים אחדות, בהם אנו מקבלים בקשות חוזרות ונשנות, כאשר רבים וגם טובים שואלים ודורשים מי יראנו טוב, אנו שמחים לבשר כי הגיעה השעה, והנה הכרך הראשון של הספר "אש הפרשה" יצא בימים אלו מתחת מכש הדפוס, ברוב פאר והדר, לשביעות רצונם של שוחרי החסידות.

בכל פרשה מופיעים שני מאמרי חיזוק ומחשבה על פרשיות השבוע, מתוך העמקה בספרי החסידות: האחד בא להאיר ולחזק נפשות ישראל באור תורתם של תלמידי הבעש"ט הק', והשני בא להעמיק במחשבת החסידות בדרכי הבעש"ט הק' ויחידי הדורות.

בכרך זה - מופיעים מאמרים חדשים שלא הופיעו עד כה, ועתה רואים לראשונה את אור הדפוס, כאשר בין כ"ד המאמרים מופיעים הנושאים הבאים: קדושת ישראל, להט החרב המתהפכת, עבדות ומלכות, דביקות באותיות, נסיונות, עבודת האדם בעולם, איכות מול כמות, דרגות שונות באמונה, לשמוח בחלקו הרוחני, ישראל מעל הטבע, מתנת התקוה, בירור הטוב מתוך הרע, איך יוצאים מקטנות לגדלות, עצות למלחמת היצר, תוהו ותיקון, סולם השאיפות, לחיות עם הסיבה, עבודת ההודאה, מלחמת הכתרים, התכללות אור וכלל, בירור ניצוצות, תיקון קומת היום, אמונה מול מציאות, ועוד סוגיות מאירות עינים.

לקראת "שבת בראשית" בה מחפש כל אחד להתחדש בנועם עבודתו יתברך, יופיע אי"ה הכרך הראשון על ספר בראשית מתוך סידרה של חמשה כרכים שיופיעו אי"ה במהלך השנתיים הקרובות.

"טעמו וראו כי טוב ה'", כאשר שמעם הטוב של המאמרים כבר יצא קום בכל קצוי תבל, ועתה באו במהדורה חדשה, מורחבת ומתוקנת, עם תוספת ליקוטים מספרי החסידות, להנאתם ולשמחתם של שוחרי החסידות מבקשי ה'.

'שערי השפעה': השערים נפתחים שוב!

כחצי שני חלף מאז נערך הכינוס המרומם 'שערי השפעה' לאחר חג הפסח תשפ"ה, ועדיין מהדהדים רישומיו ברמה.

זה קרה לפני חודשים ספורים; כמאה אנשים מכל שכבות הגיל ומכל חצרות הקודש שנושא ההשפעה החיובית קרובה אל לבם, מתאספים בצוותא חדא ליום עיון שמטרתו אחת: להעניק לעוסקים בהשפעה על הדור הצעיר, כלים רבי-כח למצוא מסילות אל לב שומעי לקחם, ולהכניסם בטעם נועם החסידות.

הכנס איגד משפיעים רבים מכל גווי הקשת החרדית: החל באלו שעוסקים עם בחורים ואברכים, עובר דרך אלו שמשמשים רק כמשפיע בלתי רשמי על חבריהם, ממשיך בכאלו שציבור מוגדר מאזין להם בשקיקה באירועים שונים, וכלה באנשים מן השורה אשר משמשים בתפקיד הקודש של 'אבות הדור הבא של כלל ישראל' שרוצים להשפיע על צאצאיהם באופן טוב יותר.

התוצאות המרגינות לא איחרו לבוא, ורבים וטובים העידו על כך בפני המערכת. "מיד אחרי השיעור הראשון ידעתי; את ההוצאות כבר קבלתי חזרה!" סיכם אחד המשתתפים את רשמיו מהכנס. משתתף אחר העיד על קבלת "הסתכלות וגישה אחרת על כל נושא ההשפעה" משפיע נוסף שיתף אותנו במסקנתו: "קיבלתי אדרנלין והרבה כוח ואנרגיה לעבודת הקודש". ואילו י.ה. מהדרום סיכם זאת בפשטות: "היה שווה מיליון דולר..."

והנה עוד ציטוט ממכתב מרגש שקיבלנו מאחד המשתתפים, אשר מטיב להביע את רחשי לבבו ואת עוצמת הרושם שלו מהכינוס: "כל השבת הסתובבתי בתחושה מרוממת ונשגבה, ועם רצון חזק לתת ולהשפיע לאחרים... הופתעתי - ובענק! הן מגודל ציבור המשתתפים ואיכותו, מה שמביע יותר מכל את האמון הרב שהציבור הרחב רוחש לכם כמי שמסוגלים באמת להעניק את הטוב ביותר, והן מהתוכן המאלף והכלים הרבים שקיבלתי בכנס".

ההזדמנות חוזרת!

הצלחת הכנס הדהדה כאמור למרחוק, ורבים וכן שלמים הביעו את משאלתם לזכות אף הם לאור זה. הדבר הביא לגל של מאות פניות, ללא גוזמא, אל המערכת "אימתי ייערך הכינוס הבא?". וזאת עוד בלי לקחת בחשבון את אלו שרצו להגיע לכנס הקודם, אך הדבר נבצר מהם מסיבות שונות.

לאילו כמו לאלו אנשי בשורה אנו היום: לאור ההצלחה המיוחדת של הכינוס הקודם ב"ה, והדרישה הבלתי פוסקת להעתיקה שוב, אנו מבשרים בזאת על עריכת כנס שני מטעם 'שערי השפעה' שיערך אי"ה בכ"ד תשרי תשפ"ו בירושלים, וכמעשהו בראשונה, יעניק בעז"ה אף הוא מענה לצימאון הגדול בקרב הציבור להעמיק בנושא ההשפעה על אחרים.

והרינו רוצים להדגיש בזאת, ששימת לב מיוחדת ניתנה בבחירת תאריך הכנס ומקומו, באופן שיקל על הציבור הרחב לקחת בו חלק, הן מבחינת הזמן והן מבחינת המקום ועלות ההשתתפות.

וכאן אנו יוצאים אל הציבור הרחב בקריאה של חיבה: חדשים וגם ישנים בואו והצטרפו לגינונו של מלך, נצלו הזדמנות יקרה מפז זו ומילאו אמתחותיכם ברכה, שמעו את דבר ה' והעבירו אותו הלאה אל ציבור קדוש שמצפה רק לכם, הבעירו את גחלת החסידות בלב אחרים, וקחו חלק בהפצת מעיינות הקדושה והחסידות עדי נזכה במהרה לביאת משיח צדקנו בב"א.

יום מיוחד של התועדות והכוננה

שערי השפעה 2

ב' יתועדו יחדיו חסידים יראים ושלמים,
לקבל כלים להשפיע לדור הצעיר

יום העיון המיוחד "שערי השפעה" יתקיים אי"ה
ביום חמישי כד תשרי תשפ"ו בירושלים עיה"ק

מתכנית:

הגה"צ ר' יחיאל יהושע שיינפלד שליט"א
איך מכניסים רוממות לנפשות בני הדור הזה

הרה"ג ר' נפתלי שונקס שליט"א
להשפיע - לדבר איתם ולא אליהם

הרה"ג ר' אהרן ברייער שליט"א
איך אפשר לגעת בנקודה הפנימית של כל אחד ואחד?

אחד המשפיעים שליט"א
איך מנגישים נושאים בעבודת ה' בשפה שווה לכל

הדור זקוק לך! והגיע העת שמעיינותיך יפוצו חוצה!
בוא להצטייד בכלים מעשיים להשפעה

ביום המיוחד הזה תקבל כלים וידע
איך מדברים דיבורים
שנוחקים חזק בלבבות.

איך אדם אחד יכול
להשפיע ולשנות אנשים.

איך מנגישים רעיונות
עמוקים לבני הדור הזה.

איך מלהיבים את הנשמה
ברושם שלא נמחה.

ההשתתפות בהרשמה מראש ובתשלום סמלי

במוקד
ההרשמה: **02-5026558**

